

SÍK SÁNDOR VERSEI

SZEPTEMBERI LOMB

Várj még, ne siess, szeptemberi lomb,
A hegyeken még szól a kolomp,
Még messze a tél.
A te helyed még fenn van a fán:
Hova lesz, ha te nem szólsz, az őszi magány?
Várj, hársfalevél,
Várj, bükkfalevél!

Várj még ne siess, szeptemberi szív,
Hiszen érted már, hogy a szél hova hív:
Nincs messze a tél.
Kell még holnap is aki énekel:
Az énekléshez élni kell.
Várj, hársfalevél,
Várj, bükkfalevél!

ÖKÖRFARKKÓRÓ

Egyedül áll a lekaszált mezőn,
A kaszás tisztelettel elkerülte,
S ahogy elment mellette, visszanezett,
Ő meg utána nézett a kaszásnak.

Körülzuhogták szívtelen szelek.
Jöttek, elmúltak, ő meg ittmaradt,
Hajlongva nézett a szelek után,
Karcsú gerincén nem esett törés.

Levélhullajtó őszeleji éjben
Eszébe jut, hogy egyesegyedül van.
Szürkülő szárán remegés fut át:
Hát én mikor? és merre? és miért?

NEM BETEGSÉG

Ez nem betegség, ez csak állapot:
A kor, korom, korunk,
Becsengeti a nagyszerű napot,
Mely után nem kívánkozunk.

Ez nem sirás, ez csak megilletődés,
Búcsúzás néma könnyei,
Utánatok,
Felém kinyújtott jóságos karok,
Akiiket nem tudok, nem akarok
Kezemből kiereszteni.

Nem is rettegés, noha félelem:
Hívés, reménység, áhítat
Bújócskát játszanak velem,
Mint esti felhők oltárán a nap,
Mignem az éjszaka eljő
És elaluszna sugarak és felhő
És kettesben virrasztanak
Az Isten és a lelkem, —
Két halhatatlan, érthetetlen.

HOSSZÚ ÉLET

Most, hogy hetvenes éveimet töltöm,
Megérem, amit sohse hittem,
Hogy hosszú életű lettem a földön.

Hiszem az igét kopott bibliámnak:
Azért van ez,
Mert tiszteltem atyámat és anyámat.

A hosszú életet, Isten nevében, hát csak megértem,
De lesz-e benne köszönet?
De van-e benne érdem?

A hosszú életből talán elég is lenne ennyi:
Aki szeret, annak, akit szeret,
Szeretne már utána menni.

Menni, de oda menni,
Ahová mennek mind akik szeretnek
Engedj még egy-két esztendő, Uram,
Az égi és a földi szeretetnek.

DÖRMÖGÉS

Hét évtizeden át
Az ember lassan megszokja magát,
Megszokja a világot.
Eddig úgy tudtam, hogy ha nézek, látok,
Hogy parancs nélkül is jól visz a lábam,
Mint ifjúságom hegymászó nyarában,
S a két kezem (már ami tőlem tellett.)
Magamagától tette amit kellett.

De mostanság, — azóta!
Foghijasan recseg a nóta,
A belső billentyűk alól.
A gondolat nemcsak hogy nem dalol,
Lassanként már a szókat is elejti,
Maholnap önnevét is elfelejti,
Hovatovább
Csoszogva jár a fej is, mint a láb.

Hát még a mindennapi tárgyak,
Azok lettek csak csúfok és csalárdak!
Nem fog a fog, nem vág a kés,
Táncol a toll, reszket a kéz,
Szűk lesz a gomblyuk, kövér lesz a gomb,
Öltözködés, vetkőzés csupa gond.
A dunna meleg, de hideg a paplan,
Takarva nem jó, hát még takaratlan!
Nem szólnak, néma összeesküvők,
Csak úgy magukban pukkadoznak ők,
Hogy mit akar itt ez a vén mihaszna,
Kiből immár senkinek semmi haszna!

Dehát csak még az emberek!
Róluk beszélni is alig merek.
Olvastátok: a Fidzsi-szigetek
Bölcs szülöttei az öregeket,
Ha már hasznukat nem nagyon vehették,
Agyonverték és gyomrukba temették.
Igaz, minálunk — nem régóta — más,
Sokkal gyakorlatibb a népszokás.
Öregeket minálunk meg nem ölnek,
Inkább hasznát veszik, mint nagyszülőnek:
Hova lenne sok gyönyörű család,
Ha ráncos kézzel fel nem tartanák
Továbbszolgáló nagyapák, anyák!
Lám engem is, ezt bizonyíthatom,
Mindezidáig nem vertek agyon,
S ámbár régóta pihenőre vágynék
(Régi magamhoz képest furcsa árnyék!)
Rezgő kezem szoritja két családom
És megmarasztal ezen a világon.
Úgy halmozzák rám a szép szavakat,
Hogy a lélegzetem is elakad.
S olykor szinte már odáig vagyok,
Majd elhiszem a sok szépet, nagyot,
Mit belém látnak, belém mondanak
Testvéri szem és baráti ajak.

Ilyenkor jól jön egy szép nyakleves,
Minőt a vénség mindennap szerez:
Elfeledett név, elejtett karóra,
Morcos viszonzás jóhiszemű szóra,
Álmatlan éjjel, roppanó derék
Hol eggyel több, hol kevesebb kerék
Egy szép szó mellé kilenc kellemetlen,
Egyszer a test nyög, másszor meg a lelkem:
Mindez egyet mond mint versben a refrén:
Ember vagy, vén vagy, fejedén a törvény.

Csakhogy nem elég annak a fejed.
Többet akar, nagyobbat: szivedet.
Azon mérik rád a jövőt, jelent.
Hogyan dobogja szíved az igent.
Egy igennel eggyé karolhatod
A percet és az örökkévalót.

KÍNRIMEK

Mondhatom, siralmas egy pikulás vagy:
Nincs más témád csak az ósz meg a vénség?
— Mit csináljak? Ez most bennem az énség.

Hát érdemes reggeltől estelig
Mindig csak a halálról énekelni?
— Sőt inkább még korábban kéne kelni.

Csak legalább, ha minden versed végén
Az Isten nevét ne vennéd hiában!
— Jóságát hívom, jóságom hijjában.